

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124205848
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hirková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8124205848.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hirkovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Jany Jančíkovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt C. XXX/XX, XXX XX D., právne zastúpeného C. A. E., advokátom, F. XXX/XX, XXX XX G., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpenému: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 600 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 15Csp/103/2024 - 48 zo dňa 18.09.2025, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch I. a III.

II. Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% proti žalovanému, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 300,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, počítaných zo sumy uvedenej vo výroku I. tohto rozsudku, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozsudok odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 20Csp/17/2023-52 zo dňa 12.06.2023 (ďalej len tzv. „základné konanie“) súd prvej inštancie vo výrokoch I. a II. určil dve neprijateľné zmluvné podmienky v Zmluve o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty Pôžičková karta H. a zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 13.04.2017.

3. Zistený skutkový stav právne posúdil podľa § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 3 a 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej v texte ako „zákon o ochrane spotrebiteľa“), § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka.

4. Vec právne uzatvoril tak, že vo veci sp. zn. 20Csp/17/2023 Okresného súdu Prešov sa žalobca domáhal určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok a v tomto konaní bol úspešný. Žalobca si v inom súdnom konaní úspešne uplatnil právo na plnenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

5. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení súd prvej inštancie vychádzal z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností došlo. (obdobne Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/125/2019)

6. Žalobca aj s prihladnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20Csp/17/2023, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby, bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania. Spotrebiteľ porušenie jeho spotrebiteľských práv bol nútený brániť v základnom konaní, a teda podstúpiť súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný.

7. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, preto súd prvej inštancie považoval finančné zadosťučinenie vo výške 150 eur v časti základného konania o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to za každý výrok rozsudku, ktorý bol predmetom základného konania (teda 2 výroky). Spolu ide o sumu 300 eur. Žalobca ako dlžník bol pritom vystavený nutnosti iniciovať riadne súdne konanie, ďalej v ňom pokračovať až do jeho záveru - právoplatného rozhodnutia súdu vo veci, a to za situácie kedy bol vystavený právnej neistote vo vzťahu k svojej majetkovej sfére od 13.04.2017, kedy došlo k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy až do právoplatného rozhodnutia súdu dňa 11.8.2023, teda viac než 6 rokov. Priznané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 300 eur je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní úverových zmlúv závadne konal. Preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi právo na primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 300 eur.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“). Konštatoval, že žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Pre výpočet trov právneho zastúpenia sa bude vychádzať z výšky priznanej sumy, pretože žalobca bol úspešný v základe nároku, ktorého výška záležala na posúdení súdu.

9. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

10. Namietal, že prípadná preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia by nebola v prípade tejto veci (konania, ktorý je predmetom napadnutého rozhodnutia) naplnená, nakoľko zmluvné podmienky, ktoré boli súdom určené ako neprijateľné, boli dojednané v roku 2017 - teda pred viac ako 8 rokmi. Akékoľvek údajné preventívne pôsobenie je preto nepodstatné, nakoľko zmluvné podmienky sa už v zmluvných vzťahoch v súčasnosti neuplatňujú. Zároveň neprijateľné zmluvné podmienky nemali žiadny dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa.

11. Ďalej namietal neprimeranú výšku prisúdeného primeraného finančného zadosťučinenia. Základom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je primeranosť a súd by ho mal určiť na základe závažnosti každého prípadu individuálne. Pre priznanie finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi a určenie jej výšky nie je podľa názoru žalovaného podstatná jeho sankčná a represívna funkcia, ktorá koniec-koncov vyplýva zo samotnej jeho povahy, keď dodávateľ (resp. obchodník), ktorý sa dopustil

nezákonného a neprijateľného konania v jeho majetkovej sfére každopádne postihuje. Uplatňovanie sankcií proti zákonom zakázanému správaniu dodávateľov (resp. obchodníkov) na voľnom trhu, je prioritne zverené odvetviami verejného práva predovšetkým orgánom kontroly, dozoru a dohľadu nad voľným trhom, resp. nad finančným trhom, napríklad Slovenskej obchodnej inšpekcie, Národnej banke Slovenska, Ministerstvu financií Slovenskej republiky, ktoré disponujú širokým rozsahom oprávnení ukladať za nezákonné konanie sankcie (napr. zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/46/2021 zo dňa 30.11.2021.

12. Primerané finančné zadosťučinenie by malo ujmú primerane kompenzovať, nie nahrádzať. Súd by mal vyhodnotiť všetky okolnosti prípadu (správanie pred a po uzavretí zmluvy, prípadné kroky poskytovateľa úveru voči spotrebiteľovi, či pri uplatnení práva boli spotrebiteľovi priznané trovy konania a pod.) a stanoviť výšku primeraného finančného zadosťučinenia tak, aby spĺňala predpoklad primeranosti. S ohľadom na výšku údajnej ujmy žalobcu, preto považuje za primerané zadosťučinenie maximálne v sume 50 eur za každú judikovanú zmluvnú podmienku.

13. Poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/21/2022 z 27.09.2020, sp. zn. 17CoCsp/23/2022 z 28.07.2022, sp. zn. 9CoCsp/49/2020 z 25.03.2021, rozsudky Okresného súdu Prešov sp. zn. 13Csp/135/2019 z 18.01.2022, sp. zn. 20Csp/102/2022 z 02.12.2022 a sp. zn. 13Csp/230/2019 z 24.06.2022.

14. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že prizná žalobcovi znížené primerané finančné zadosťučinenie, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca nesúhlasil s tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní, pričom jeho argumenty iba preukazujú opodstatnenosť žaloby, pretože žalovaný si nepriznáva pochybenie a porušenie spotrebiteľských noriem a práv, čo len odôvodňuje opodstatnenosť podanej žaloby s poukazom na jednotlivé ciele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Výsledok a závery vyplývajúce zo základného konania evidentne preukazujú, že žalobca v súdnom (základnom) konaní bol preukázateľne úspešný. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má mať charakter sankcie, ktorá má postihovať toho, kto vo vzťahu k spotrebiteľovi postupoval v rozpore so zákonom. Súdby by mali pri úvahách o primeranom finančnom zadosťučinení, zohľadňovať v neprospech dodávateľov, v ich postupoch voči spotrebiteľom, tzv. špeciálnu recidívu dodávateľov. Členský štát EÚ má v zmysle práva EÚ prijať dostatočne odradzujúce mechanizmy, aby zabránil porušovaniu práv spotrebiteľov. Práve takýmto mechanizmom je inštitút primeraného finančného zadosťučinenia, prejavujúci sa vo svojich funkciách ako sankčnej, preventívnej a satisfakčnej. Sankcia spočívajúca len v symbolickej sume primeraného finančného zadosťučinenia určite nezodpovedá požiadavke čl. 23 Smernice 2008/48 na účinné, primerané a odradzujúce sankcie. Vzhľadom na priebeh či už tzv. základného konania, ako aj štádium tohto konania o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, žalobca poukázal najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušení spotrebiteľských noriem.

16. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp/8/2023 zo dňa 30.03.2023, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CoCsp/46/2024 zo dňa 15.04.2025. Vo vzťahu k primeranosti sumy 200 eur za jednu neprijateľnú zmluvnú podmienku, poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 26CoCsp/2/2025 zo dňa 30.09.2025. Ďalej poukázal na aktuálne rozhodnutia čo do priznanej výšky za každú judikovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku, v ktorých súdy priznali až 300 eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ide o rozsudok Mestského súdu Košice sp. zn. 24Csp/101/2023 zo dňa 22.02.2024 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9CoCsp/22/2024-140 zo dňa 07.08.2024 a rozsudok Okresného súdu Bardejov č.k. SK-2Csp/26/2023-102 zo dňa 30.01.2024 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp/28/2024 zo dňa 05.11.2024.

17. S poukazom na uvedené argumenty žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

18. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti

ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu dňa 20.01.2026 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

19. Predmetom odvolacieho prieskumu, vychádzajúc z viazanosti odvolacieho súdu rozsahom i dôvodmi podaného odvolania, bolo posúdiť, či sa súd prvej inštancie dopustil žalovaným tvrdených väd rozhodnutia, a to podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, vychádzajúc pritom z konkrétnych dôvodov ako ich vymedzil odvolateľ v podanom odvolaní.

20. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadom akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

21. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vyhovel čiastočne žalobe, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok II., ktorým bolo žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, žalobca odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

22. Odvolanie je riadnym opravným prostriedkom, ktorým sa strana sporu domáha, aby odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie v podanom odvolaní, resp. podľa § 365 ods. 3 CSP doplní do uplynutia lehoty na podanie odvolania, keďže podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Viazanosť odvolacími dôvodmi znamená, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní môže prihliadať len na také pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré odvolateľom boli uplatnené a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo a na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Uvedenie dôvodov, z akých sa rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne, t.j. uvedenie odvolacích dôvodov, je aj zákonnou obsahovou náležitosťou odvolania podľa § 363 CSP. Zákonná povinnosť uviesť odvolacie dôvody znamená, že odvolateľ musí aj obsahovo vymedziť, prečo má za to, že je ten ktorý odvolací dôvod naplnený, a teda musí uviesť konkrétne tvrdenia a podprieť ich konkrétnymi dôkazmi na preukázanie toho ktorého ním tvrdeného odvolacieho dôvodu. Odvolací súd posudzuje správnosť napadnutého rozhodnutia, a to len v kontexte odvolacích dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie a obsahovo vymedzí do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

23. Vychádzajúc z princípu viazanosti odvolacími dôvodmi, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal len podľa obsahového vymedzenia žalovaným podaného odvolania.

24. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu, avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

25. Žalovaný v podanom odvolaní neidentifikoval žiadne vyššie uvedené pochybenie súdu prvej inštancie a ani odvolací súd nezistil, aby sa prvoinštančný súd dopustil uvedeného alebo iného akéhokoľvek nesprávneho procesného postupu, ktorý by zakladal prípustnosť a aj dôvodnosť odvolacieho dôvodu pod písm. b/ § 365 ods. 1 CSP.

26. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

27. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 až § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvedeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

28. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

29. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

30. Odvolací súd skúmal uvedený odvolací dôvod a dospel k záveru, že prvoinštančný súd sa uvedeného pochybenia nedopustil. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Prvoinštančný súd ani pri právnom posúdení veci nepochybil.

31. Odvolací súd sa preto stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil, vyvodil z nich i správny právny záver a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol.

32. Predmetom sporu je nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.06.2024 v spojení s prechodným ustanovením § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. Toto ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva ustanoveného zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, a to od toho, kto za porušenie práva zodpovedá.

33. „Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

34. Žalobca si uplatnil nárok na primerané finančné zadostučinenie v celkovej výške 600 eur titulom úspešného uplatnenia porušenia svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20Csp/17/2023, v konaní o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve.

35. V konaní bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok základu nároku v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.06.2024. Tvrdenie žalobcu o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 20Csp/17/2023-52 zo dňa 12.06.2023, ktorým súd vyhovel žalobe o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v Zmluve o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty I. B. H. a zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 13.04.2017, týkajúcich sa súhlasu dlžníka so spracovaním jeho osobných údajov a údajov týkajúcich sa bankového tajomstva (I) a poradia započítavania úhrad dlžníka v prospech jeho úverového účtu (II).

36. Za stavu, keď právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 20Csp/17/2023-52 zo dňa 12.06.2023 došlo k vyhovaniu žalobe spotrebiteľa voči dodávateľovi v dôsledku prijatých záverov o neprijateľnosti zmluvných podmienok, základ nároku je daný. Bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva spotrebiteľom, umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadostučinenie.

37. Skutočnosť, že základ nároku žalobcu na priznanie primeraného finančného zadostučinenia je daný, v odvolacom konaní nie je sporná. Spornou zostala výška priznaného finančného zadostučinenia.

38. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, nevyplývajú z neho žiadne kritériá v zmysle stanovenia toho, čo zadostučinenie predstavuje. Zrejme je len to, že základ tohto nároku je daný úspechom spotrebiteľa pri uplatnení porušeného práva. Porušenie práva, ak sa ho spotrebiteľ v konaní pred súdom s úspechom domôže rozhodnutím súdu, je preto právnou skutočnosťou majúcou za následok vznik nároku na zadostučinenie.

39. Finančné zadostučinenie, na ktoré má spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti, právo, má byť primerané. Posudzovanie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení. Výška primeraného finančného zadostučinenia podľa zákona o ochrane spotrebiteľa je výsledkom voľnej úvahy súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná, ale má mať racionálny základ.

40. Je nesporné, že zákon o ochrane spotrebiteľa nestanovuje žiadne kritéria pri určení výšky zadosťučinenia, okrem primeranosti, avšak súd so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu má stanoviť rozsah finančného zadosťučinenia. Teda pri stanovení výšky zadosťučinenia súd musí vychádzať z okolností, ktoré vyplývajú z individuálnosti každého jedného prípadu.

41. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, resp. ktorá mu vznikla.

42. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia ďalej treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

43. Len súd rozhodujúci individuálnu vec, je oprávnený vyhodnotiť v konkrétnych súvislostiach primeranosť požiadavky spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

44. Súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú celkovú výšku finančného zadosťučinenia v sume 300 eur za dve porušenia spotrebiteľského práva v podobe zapracovania dvoch neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve uzatvorenej so spotrebiteľom.

45. Odvolací súd dodáva, že neprijateľná zmluvná podmienka, neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život.

46. Spotrebiteľ, aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi, rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pri tom na to, že vďaka žalobcovi vyšlo najavo, že dodávateľ uzatváral formulárové zmluvy so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používal zmluvné podmienky v neprijateľnom znení. Je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

47. V dôsledku konania žalovaného bol žalobca nielenže vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bol nútený chrániť svoje práva súdnou cestou. Súdna konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní.

48. Odvolací súd má za to, že by sa míňalo účelu inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, ak by sa priznávali len symbolické sumy bez hospodárskeho významu pre spotrebiteľa. Na strane druhej cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy porušovania spotrebiteľských práv, k čomu by symbolická suma nemohla prispieť.

49. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur za dve neprijateľné zmluvné podmienky týkajúce sa neprimeranej lehoty uchovávanía osobných údajov a započítania jednostranne výhodného pre dodávateľa, je podľa odvolacieho súdu možné považovať za adekvátne a primerané.

50. Priznanie sumy 150 eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku taktiež nevybočuje z rámca rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky a možno ju ešte považovať za spodnú hranicu súm priznávaných za porušenie spotrebiteľských práv.

51. Odvolací súd považuje za primerané finančné zadosťučinenie v priznanej výške, ktoré je adekvátne skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi, spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne tvrdené skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu.

52. Zohľadňujúc všetky osobitosti tohto prípadu, primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur považuje odvolací súd za primerané, splňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobcu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného.

53. Za tejto situácie kritériu primeranosti finančného zadosťučinenia, proporcionality, podľa odvolacieho súdu zodpovedá čiastka, ktorú súd prvej inštancie uložil zaplatiť žalovanému, teda čiastka, ktorú ako primerané finančné zadosťučinenie priznal žalobcovi.

54. Doba dojednania neprijateľných zmluvných podmienok, aj to, že ich už dodávateľ neuplatňuje, taktiež to, že nemali dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, nie sú relevantné pre základ nároku, ale môže mať potenciálne vplyv na výšku primeraného finančného zadosťučinenia. V prejednávanej veci, aj pri prípadnom zohľadnení uvedených kritérií, je priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia, primeraná.

55. Žalovaný namietal, že pre priznanie finančného zadosťučinenia a určenie jeho výšky nie je podstatná jeho sankčná a represívna funkcia a poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoCsp/46/2021 zo dňa 30.11.2021. Odvolací súd poukazuje na vyššie citovaný rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, podľa ktorého inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú.

56. Pokiaľ žalovaný poukazuje v odvolaní na iné konania a v nich priznané sumy primeraného finančného zadosťučinenia, tak tieto nároky vyplývajú z iných základných súdnych konaní a rozsudkov ako právnych titulov pre primerané finančné zadosťučinenie a teda aj iných skutkových okolností.

57. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, vo výroku I. a v závislom výroku III. o trovách konania, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

58. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 CSP).

59. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).